

[Aksel Larsen.]

Marshallblade, som alle modtog dette tredje telegram, absolut ikke kunne få plads til at bringe det. Det torpederede jo fuldkommen hele den officielle argumentation om selvstændighed i forbindelse med Marshallplan og Atlantpagt.

Det er rigtigt, at for en del af Marshallpengene får vi betydningsfulde råstoffer til landet, men de er klausuleret således, at de ikke på nogen måde må indgå i de varer, vi eventuelt ønsker at sælge til østeuropæiske lande. Vanskelighederne for Danmarks handel med Polen hænger sammen med disse klausuler. Danmark har ikke været i stand til at levere Polen det smør, Polen ønsker, skønt Polen er villig til at betale højere priser end England. Der har været forhandlet, og der er, såvidt jeg ved, sluttet kontrakt om levering af for 30 mill. kr. maskiner til cementfabrikkerne i Polen. Jeg har mine tvivl om, hvorvidt Marshalladministrationen — den såkaldte special mission — i Borgergade 18 tillader denne leverance, skønt den kunne sikre os store leverancer fra Polen af råstoffer, som vi har brug for, ikke mindst kul, som Polen kan levere bedre og billigere end England, for slet ikke at tale om Amerika.

Hvis jeg havde noget håb om at få et oprigtigt svar, ville jeg spørge regeringen, om den vil og er i stand til at tillade denne betydningsfulde danske eksport — og for en ordens skyld stiller jeg spørgsmålet med den tilføjelse, at intet svar eller udenomssnak jo også er en slags svar.

De indenrigske følger af hele denne politik belyses bl. a. af den omstændighed, at skønt industriproduktionen i henhold til det officielle indeks har vist stadig stigende tendens gennem 1948 og endnu i januar i år var 40 pct. højere end i 1935, har arbejderne ikke høstet fordel af denne stigning i industriproduktionen, men har derimod været udsat for en arbejdsløshed, som bringer de værste tider før krigen i erindring. Ganske vist havde statsministeren den dristighed i sin radiotale i søndags at lovprise Marshallplanen med den begrundelse, at takket være den har vi undgået — som den højtærede statsminister sagde — at „blive ramt af arbejdsløshedens svøbe“. Det er unægtelig stærkt, når man tænker på, at selv i de bedst beskæftigede industri-

fag har der været og er der stadigvæk en ikke ubetydelig arbejdsløshed, og når man tænker på, at ifølge arbejdsmandsforbundets egen statistik har i det sidste halve år gennemsnitlig 1/3 af forbundets medlemmer eller 75 000 mand været arbejdsløse.

Situationen er så horribel, at vi på een gang har en bolignød, værre end nogensinde, et betydeligt antal arbejdsløse bygningsarbejdere og så store lagre af byggematerialer, at man taler om at eksportere mursten. Hvorfor i alverden vil regeringen ikke sørge for, at byggematerialerne, de ledige hænder og de forhåndenværende byggegrunde kommer i forbindelse med hinanden, så at de boligløse kan få tag over hovedet? Ja, det rigtige svar er vel det, man har givet i tidskriftet „Boligen“, nemlig at Marshallplanen forudsætter en begrænsning af boligbyggeriet.

Hvad har regeringen og dens borgerlige støttepartier at byde på som hjælp mod arbejdsløsheden? Intet andet end det, Eiler Jensen gjorde sig til talsmand for på fællesorganisationernes møde i Odense, og som statsministeren nu har gentaget, nemlig planer om fordeling af arbejdsløsheden gennem såkaldt arbejdsfordeling. Sådanne planer arbejder man med, til trods for at fagforbundenes kongresser ved enstemmige beslutninger har krævet gennemførelse af arbejdstidsforkortelse og bedre ferieordning, bl. a. som middel mod arbejdsløsheden. Men det tager regeringen ikke noget hensyn til.

Gennem skatter og svigtende forsyninger, gennem ophævelse af den i forvejen utilfredsstillende udbyttebegrænsning og genopødelæggelse af priskontrollens rester gør man det dyrere at leve. Når arbejderne vover at forlange lønforhøjelser og forbedring af arbejdsforholdene, går det dem, som det gik sømændene — så skælder man dem ud og erklærer, at de er fjernstyrede statister for kominform. Under krigen og i den nærmeste tid derefter var der ingen ende på de store ord og de smukke løfter, man gav Danmarks søfolk. Nu nægter man dem beskedne lønforhøjelser, og man sender dem ud at sejle, ofte med synkefærdige skuder uden nødvendigt redningsmateriel. Sikkerhed til søs koster nemlig rederne penge, men søfolkene, der skal sejle pengene hjem, risikerer kun at sætte livet til.